

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

3

Fabrika

PONDĚLÍ 15. 6. 2026
SVITAVY

UVODNÍK...

Vajíčko, lárva, kukla, včela, uklízečka, krmíčka, kojička, stavitelka, skladnice, klímaška, strážkyně, létavka. Zní mi v uších ještě teď, když se za svítání a zpěvu ptáků vracím z redakce do postele. Před očima mi běhají písmenka a útržky rozhovorů. Přednes, divadlo, beseda, diskuse, dójmy, fotky, tvorové. Tvorové?

Za tu krátkou a BEZNADĚJNĚ rychle se řítící dobu přehlídky jsem měla možnost potkat tolik různorodých tvorů. První tři jsem zaznamenala hned na začátku své cesty do Svitav. CHRRŽUUUGS, SRRRFJUA, ÁAYJMŠČ... ozývalo se z jejich útroh. Méně zkušený posluchač by si mohl myslet, že se snad jedná o zvuky porouchaného motoru. Není tomu tak. Zaznamenané zvuky jsou typické pro druh živočicha, jehož denní aktivita závisí na pracovitosti dalších členů skupiny, v níž tento (p)savec přežívá.

Krátce po příjezdu jsem měla nádhernou příležitost vidět dalšího zajímavého tvora. Aby se tento zdánlivě zakuklený jedinec mohl plně vyvinout a ukázat své dovednosti, potřebuje se sdružovat ve větších skupinách. Výkon, který ukazuje ostatním živočichům, totiž trvá jen krátkou chvíli, ale může se na něj připravovat klidně i několik desítek let.

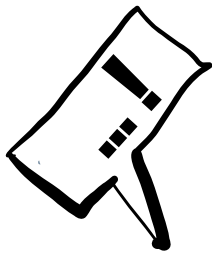
Některé tvory je docela obtížné pojmenovat. A k jejich pozorování je na badatele kladen nárok vystavit se TLAKU, aby se kouzelně vypadající živočich vůbec mohl zjevit. Háček je ovšem v tom, že člověk musí znát správnou řeč, kterou tvora přivolat. Když se to podaří a člověk věří, začne se pocit TÍSNĚ zmírňovat.

Detailně výše popsaná (Apis mellifera) se vyznačuje svou pracovitostí a její nasazení by se dalo srovnat s nasazením organizátorů přehlídky. Hukot na jejich pracovišti by se dal přirovnat NAPJATEMU šumění živočichů, kteří jsou typičtí svými vytrénovanými očními bulvami a vytríbeným sluchem. Nabízíme ještě další přirovnání. Intenzita zvuku na pracovní ploše (Apis mellifera) je srovnatelná s komunikací s vyspělejšími jedinci o tom, do koho se zamiloval Tomáš v inscenaci Čarovné jaro. Dalším významným živočichem je Michal, ale o něm víc v rubrice od tvorů v poslední (čtvrté) fázi recitátorského vývoje.

Posledním zaznamenaným tvorem, který si zaslouží své místo na prvních stránkách, je zástupce čeledi holubovitých se sklony k recidivě v období Dětské scény a jiných přehlídek. Vyznačuje se svou nedozírnou zvědavostí a teatrofilií. Dovolte mi tímto pozdravit své spolužačky minulého běhu ČŽV na KVD a těším se na další shledání.

Se ZÁVRATÍ ze setkávání Markéta Somolová

ROZHOVOR S...

Právě tady ve Svitavách vedeš seminář Cesta hlasem. Jak ses právě k tématu hlasu dostala?

Přes Ivanu Vostárkovou, což je asi mnoha lidem známé jméno, a díky Regině Szymikové, která tak v roce 2010/2011 stála za projektem ČŽV na DAMU zaměřeném právě na hlas, kam jsem se přihlásila. Také jsme tam potkali paní doktorku Jitku Vydrovou, která nás provedla anatomickou stránkou hlasu.

Narazila jsi na cestě s hlasem na nějaké úskalí?

Samozřejmě, v psychické stránce. Když se člověk necítí dobře, je to na jeho hlase velmi znát. Musíme si uvědomit, že člověk může také o hlas úplně přijít. Na to by si měli dávat pozor zejména pedagogové, kteří jsou tomu riziku vystaveni.

Odkud kam směřuje cesta na tvém týdenním semináři, který zde vedeš?

Cestou hlasu: Od techniky k prožitku. Začali jsme tím, že vnímáme sami sebe. Dnes jsem seminaristům nabídla texty, skrze které k sobě mají najít cestu při jejich interpretaci. Chtěla bych, abychom společně veřejně vystoupili ve středu.

Jak vnímáš propojení pohybu a hlasu?

Pohyb by měl sloužit k uvolnění, aby tělo s hlasem fungovalo jako celek. Hodně záleží na postoji těla, hodně se to odráží na hlasu. Musíme si naše tělo zvědomit jako nástroj.

Jak učíš své žáky pracovat se strachem a jak se s ním vyrovnáváš ty?

Také ho mám, to pošimrávání trémy, ale nesmí přerůst přes hlavu, jinak to

... OLGOU STRAŠÁKOVOU, LEKTORKOU SEMINÁŘE B

paralyzuje. Proto se před vystoupeními vždy rozskáceme, vytřepeme a hlavně si řekneme, že o nic nejde. Klíč je v tom vytvořit bezpečný prostor a pouštět je před lidí, aby si na to postupně zvykli. Ale také musí být svobodní v tom, co dělají. Jinak tomu nevěří a budou mít trému. Sama jsem měla strach, když jsem moderovala a měla jsem sucho v puse. Dávala jsem si do zákulisí skleničku s vodou a od okamžiku, kdy jsem ji tam měla, už se mi to nedělo. To vědomí toho, že jsem ji tam měla, mě uklidnilo. Člověk si musí vždy vše zvědomovat a nezapomínat se smát.

Co vnímáte na roli lektora jako nejvíce stresující okamžik a proč?

V roli lektorky je pro mě nejzvláštnější směsice pocitů těsně před začátkem, před setkáním s účastníky dílny. Těšení i obava. S kým se setkám? Bude jim vyhovovat, co jsem připravila? Bude je to bavit? Dokážeme spolu fungovat? Ale ze zkušenosti vím, že se obavy brzy rozplynou, nahradí je zvědavost a zvidavost a společně pak vycházíme z momentálního naladění, vzájemné inspirace.

Jaký rituál či talisman používáte proti stresu v osobním nebo profesním životě?

Talisman nemám a rituál jako takový taky ne, ale pomáhá mi můj dech, zklidnění, zastavení a dlouhé tiché vydechnutí ústy, nebo když si to vůči okolí mohu dovolit, při dlouhém výdechu potichoučku syčím nebo rozvíbruju výdechem rty a „odfrknú si“.

Letos se pracuje na revizi RVP pro ZUŠ. Kdybyste měla tu moc, o co byste dramatickou výchovu ráda obohatila? A o co by naopak neměla přijít?

Kdybych skutečně měla tu moc, přidala bych k souborové práci individuální výuku (ona sice svým způsobem existuje v rámci přednesu, ale v hodině je až 5 žáků), abych se mohla víc věnovat jednomu žáku, stejně jako to mají hudebníci. Naše mluva, mluvní schopnosti se ve společnosti zhoršují, přibývá i řečových vad a zlovyků. Mít i větší prostor na práci s textem a jeho porozumění, práci s tělem atd. Jsem idealista, že? A o co by dramatická výchova neměla přijít? O kreativitu, o možnosti volitelných předmětů dle preference žáka, o partnerský vztah mezi učitelem a žákem, stejně tak o přátelského ducha v celé škole.

Kdyby byl stres bytostí, jak by podle vás vypadal? Popište ho.

Určitě je to průhledná bytost, podobná člověku, měnící tvar podle potřeby, třeba jako améba, přitiskne se k vám, dotýká se různých částí těla, drží, tlačí, svírá, povoluje, vrací se, hostuje... nezvaný, ale častý host. Důvod, proč přijít, si vždycky najde.

Zapsal a při zápisu TRÉMU ztratil Tomáš Větrovský

NAHLÉDLI JSME DO...

... SEMINÁŘE B / CESTOU HLASU: OD TECHNIKY K PROŽITKU

Do semináře B jsem dnes naskočil jako do rozjetého vlaku. Účastníci se již znali z předchozího setkání, ale i tak toho vetřelce z redakce přijali velmi mile. Proběhlo krátké uvítání v kruhu se zopakováním jmen všech přítomných, které ale dala Olga Strašáková rychle dohromady.

V první části semináře kladla Olga Strašáková důraz na pohyb a tělo jako na nástroj, který je potřeba pořádně rozehýbat a protáhnout. Takže při zmíněném ležení si účastníci, včetně mě, zvědomovali všechny části těla. Dokonce i vnitřní orgány, které jsme měli prosvěcovat imaginární baterkou. Zkuste si někdy prosvítit váš žaludek nebo vaše plíce baterkou. Byla to docela legrace. Když už jsme zmapovali všechny části těla, přesunuli jsme se na pevný postoj. Rozkročili jsme se a uvědomili si, jak na chodidlech stojíme. Nejlépe tak, abychom nespadli, i když jsme se zkoušeli všelijak naklánět.

Další činnost byla o tisíc procent dynamičtějšího rázu. Po vytvoření kruhu jeden človíček po druhém přidával nejen pohyb, který ostatní museli zopakovat a přidat další, ale byl k tomu vždy přidán i konkrétní zvuk. Vzhledem k velkému množství účastníků a jejich ještě větší kreativitě se z toho cvičení pro mne vyklubal nelehký úkol. Měl jsem však štěstí, že jsem byl jen v půlce kruhu, kdybych stál na konci, ani bych se o zopakování nepokoušel. Ti, co tam stáli, to však zvládli s přehledem a měli můj hluboký obdiv. Možná by vás napadlo, že po takovém cvičeníku se pauza využije hlavně na odpočinek. Omyl. Využila se na procvičování valčíku, polky, jivu a proběhla i cha-cha. Mládí vpřed!

Druhá polovina semináře:

Druhá fáze semináře se už více zaměřila na zvukovou stránku a hlas, ale pohybu rozhodně neubrala. Postaralo se o to několik dalších velmi akčních her. Jako první ze zvukových úst Olgy Strašákové vylétl Samuraj. Já ji znal se slovy HA, HE, HO, ale díky ostatním hráčům jsem zjistil, že variant je celá řada. Dokonce se ani nemusí používat slova, ale i zvuky a pokřiky. Hra Pavouk začarovala hráče do hlasitě bzučících much, které se, pokud byly polapeny pavoukem, proměnily v pavučinu vyluzující notu Á a následně také začaly chytat zbylé mouchy.

Vypouštění matračky je aktivita, kterou vřele doporučuji. Není fyzicky zase tak náročná a opravdu u toho máte pocit, že vyfukujete nafukovací matraci. Postavte se s mírně rozkročenýma nohama, natáhněte před sebe ruce dlaněmi ven, jako byste se chtěli opřít o stěnu, a začněte je před sebou střídavě natahovat a přitahovat. Jednu přitáhnout, druhou natáhnout. A k tomu začněte syčet ve stejném tempu střídavě písmena S a Š. S, Š, S, Š... Zkuste. No nezní to jako když utíká vzduch?

Poslední aktivita, kterou jsem si s ostatními vyzkoušel, než mě redaktorské povinnosti volaly zase jinam (na svačinu), bylo psaní písmen do vzduchu. Když to člověk vysloví, zní to banálně, ale i to se ukázalo jako náročné cvičení. Pokud si před sebou představíte velkou černou tabuli a písmena, kterými na ní máte napsat po celé ploše své jméno, už se trochu protáhnete. Navíc to musíte udělat pomalu, protože každé písmeno, které napíšete, musíte vyhláskovat v jasném pevném tónu, takže se mohlo stát, že vám v půlce velkého písmene došel dech a museli jste ho opravit. Ale přineslo to své ovoce, každý z nás měl na konci cvičení hlas silnější a znělejší a mnohem více jsme si jej uvědomovali. Seminaristé pak ještě pokračovali dalšími aktivitami, ale u toho už jsem nebyl osobně přítomen,

Ráno zapsal, v noci dopsal, bez jakéhokoliv NAPĚTÍ Tomáš Větrovský

VČERA JSME VIDĚLI...

Sofia Lili Boor

Matěj Čejka

Sára Gajdošová

VČERA JSME VIDĚLI...

Štěpán Šoula

Žofie Trýsková

Marie Veselá

NA SLOVÍČKO S...

... RECITÁTORŮ 4. KATEGORIE

Otázky pro recitátory:

1. Jak dlouho recituješ a byl/a jsi někdy na Dětské scéně?
2. Jak ses dostal/a ke svému textu?
3. Co tě na recitaci STRESUJE nejvíc a jak se se STRESEM vypořádáváš?
4. Máš nějaký talisman, či rituál, který ti pomáhá být v klidu?
5. Vyber 5 slov, která charakterizují tvůj text.

VOJTĚCH FIŠERA

(Jovanka Jorgačevičová: *Přepis*)

1. Na Dětské scéně jsem ještě nebyl a recituju tak od 7 let.
2. Vybrala mi ho paní učitelka. Líbí se mi, že se tam mění ty role.
3. Bojím se, abych se neopakoval.
4. Ani ne.
5. Pes, inspektor, přisnost, kousání a hmyz.

LUCIE HOUDKOVÁ

(Miloš Macourek: *Meloun*)

1. Tady jsem ještě nebyla, vždycky jsem byla jen na krajském kole. Recituju od první třídy.

2. Mamka nám četla nějaké texty a mně se prostě zalíbil.

3. Asi si stoupnout na pódium před tolik lidí.

4. Hodně se soustředím, sednu si a řeknu si, co tam bude, abych na něco nezapomněla. A pak se ještě rozmluvím.

5. Meloun, smysl života a dál už vážně nevím.

DANIEL KURTIN

(Elvira Lindo: *Manolito Brejloun*)

1. Tady ve Svitavách jsem ještě nikdy nebyl. Ve třetí třídě jsem se dostal do okresního kola, od toho roku taky recituju.

2. Měl jsem ho z minulého roku, vybral mi ho pan učitel, ale onemocněl jsem. Tak jsme ho vzali letos a vyplatilo se.

3. To publikum. Jsem trochu nervózní, když tam jdu, ale když se tam postavím, tak už je to v pohodě.

4. Rituál asi nemám, ale dneska jsem si vzal takový gumový prasátko.

5. Nafoukanost, naštvanost, Manolito, máma a váza.

Tázal se Vojtěch Matějčička

VČERA JSME VIDĚLI...

Eva Hufová

Johanka Chromíková

Ema Kauer

Johanka Kestránková

Benjamin Tomáš Klekner

Adéla Kolářová

Viktor Krčmář

Lucie Kupková

Filip Linhart

VČERA JSME VIDĚLI...

Tereza Mamulová

Emma Marklová

Vojtěch Mařha

ZAPSALI JSME...

... NA BESEDĚ S RECITÁTORY 2. KATEGORIE

Během diskuse o přednesu Emy Kauer (Milena Lukešová: *Klára a skorodům*) se lektorky Jiřina Lhotská a Nina Martínková zaměřily především na vztah mezi interpretem a divákem. Nina ocenila přirozenost projevu a dobrý kontakt s publikem, který podle ní nevzniká pouze očním kontaktem, ale především vzájemným vnímáním. Právě v souvislosti s tím upozornila, že někteří recitátoři občas spěchají k „poslední teče“ a zapomínají nechat diváka jít společně s nimi. Jiřina vyzdvihla, že Ema Kauer veršům skutečně rozuměla, viděla v nich drobné příležitosti k radostnému životu a dokázala je předat dál. Drobným tématem se stala práce s pauzou, jelikož montáž několika básní nabízí otázku, zda jednotlivé části nechat samostatně doznít, nebo je naopak vědomě propojit. Jak dodala Nina, vědět, co říkám, neznamená znát pouze slova, ale vidět za nimi významy, obrazy a situace, které chceme společně sdílet s divákem.

um

Slyšeli jsme úryvek z prózy *Gorila a já* v podání Anny Sedláčkové. Základem úspěchu této recitace byl už samotný výběr textu a vlastní zájem recitátorky. Právě díky nadšení z příběhu měla recitace sílu přesvědčivosti, téma v divácích rezonovalo a přednes byl strukturovaný tak, že mohli diváci jít s recitátorkou. Pauzy pomohly vytvořit napětí takového rozměru, že lektorka Martina Longinová na chvíli přestala sledovat text. Ostatní účastníci pochválili také zmínění názvu textu až na konci přednesu, protože tak zůstala zachována pointa.

Při reflexi přednesu *Zrození maxipsa Fíka* byla jeho recitátorka Johanka Chromíková oceněna za přirozenost vyprávění, které trochu ovlivnil obrovský prostor. Během povídání se lektorky dostaly k otázce: „Kdy můžu vyjmenovat věci jednotlivě za sebou a kdy je důležité vykreslit každou zvlášť?“ Opět jsme si připomněli důležitost představového filmu. V tomto textu by se dal krásně vybudovat v NAPĚTÍ, které vzniká při praskání Fíkovi boudy a tatínek jde s brokovnicí po dvoře přímo k němu.

Ve 2. kategorii jsme znovu slyšeli například *Punčocháče* nebo *Kouřím*. „Nebojte se pauz. Udělejme si prostor na to, že už jsme na jiném místě, v jiné představě.“ Někdy je vhodné najít místa, ve kterých necháme diváka, aby se nadechl. Jenže někdy nás příběh zkrátka strhne. „Máš kontakt s divákem a chuť vyprávět,“ ocenily obě lektorky recitátora. Dále byl krátce zmíněn postoj při přednesu: Co s rukama? U těla, či před sebou? Používat gesta, nebo radši vůbec? Někdy si ruce chceme chytit, ale jindy nám pomáhají vyprávět.

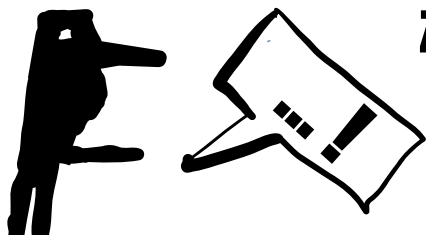
ms

„Jak bys ty popsal ušatého Mika?“ zeptal se František Kaska, který s Alexanderem Koukolem dával zpětnou vazbu mladým recitátorům. „Je to kluk, kterej má velký uši, takže hodně vnímá zvuky z okolí,“ odpověděl Viktor Krémář, který si vybral text z knihy *Rok ušatého Mika* od Milady Rezkové, *Test*. Oba lektori vyzdvyhovali Viktorovu přesvědčivost. Chvála se dostala i na techniku - dokáže posluchače vtáhnout do děje - a na práci s větami - dokáže zdůraznit, co je ve větě podstatné a přirozeně je vázat. Viktorovi bylo doporučeno více si pohrát s citoslovci, kterých je v textu přehřšel. Zároveň se ale dá využít zvukomalebnosti i jiných slov. Zdůraznění hlásek, jako např. „š“ může, zvlášť tomuto textu, mnoho přidat. Posledním zmíněným detailem byla postava Dvořáka. Z textu nebylo přímo jasné, že je to učitel. Lektori doporučili klidně si do vybraného textu slůvko, dvě vložit, aby to bylo jasné i z pouhého úryvku knihy.

ET

ROZHOVOR S...

... MICHALEM KADLECEM, ORGANIZÁTOREM
ZA SKS MĚSTA SVITAVY

Dobrý den zase po roce na Dětské scéně. Úplně na úvod se zeptám hlavně na organizační údaje. Jak je to letos s počty účastníků, které ve Svitavách máme?

Já vím, že letos by mělo být asi 84 recitátorů, k nim je samozřejmě jeden, dva, někdy i tři doprovody, jakkoliv se snažíme to limitovat na jeden. Potom asi 210 dětí ve všech souborech divadelních a ještě organizační složka, takže se dostáváme určitě přes čtyři stovky lidí. Letos je to o dost víc než loni, protože jsme neměli tolik seminaristů, ani tolik recitátorů. Souborů je tu patnáct stejně jako loni, ale v letošním ročníku jsou

obsáhlejší, mají třeba i 20 členů. Takže to bylo složitější, protože ubytovacích kapacit je ve Svitavách málo. Dokonce jsme letos šli i za jednou naší spřízněnou duší, která žádný ubytovací penzion nemá, ale vyšla nám vstříc. Tak v tom byl letošek trochu náročnější.

Co se týče celkově zázemí a organizování, vyskytly se nějaké STRESOVÉ faktory?

Kdybych mohl být upřímný, tak období, kdy se blíží Dětská scéna, je pro všechny v těchto kancelářích (pro nás kulturní referenty) stresovým faktorem samo osobě. Měsíc předtím se skutečně pracuje téměř jenom na ní a je to náročné a namáhavé. Ale ne vždy musí být stres jenom negativním produktem, protože většinou po stresu následuje nějaké uvolnění. To samé u trémy. Hraju divadlo, takže vím, že když se řekne první replika, tak se člověk musí trochu oklepat, a pak to z něj spadne. A vlastně je na konci rád, že u toho byl a že to funguje a má to smysl. A takhle to je s Dětskou scénou. Je to stres, ale je to stres, který stojí za to.

Navážu na Vás hned další otázkou. Co je pro vás PŘED, BĚHEM a PO po Dětské scéně stresem?

Spolupracujeme s Jakubem Hulákem na programu, takže letos byl stres před celou přehlídkou hlavně s doprovodným programem. Měli jsme problém sehnat inspirativní divadla, protože když jsme nějaká měly, tak se nám potom ozvali, že má herečka natáčení. Divadlo kjógen jsme třeba sehnali za pět minut dvanáct, ale myslím, že mělo úspěch.

Při Dětské scéně jsou situace, kdy musí člověk být na více místech naráz. Třeba včera jsem měl spustit divadlo Kjógen, do toho mi volala nějaká paní, že se nemůže dostat do ubytovacího zařízení, a ještě jsem musel uzavírat sál. A když všichni odjedou, žádný stres už není. Dáme si společný oběd a v pátek si všichni bereme dovolenou.

Jak zaháníte stres ve vašem týmu?

Zahnání stresu by znamenalo přemístění Dětské scény mimo Svitavy, ale to samozřejmě neprojde. (smích) Je to součást naší práce, kterou máme všichni rádi. A děcka nám to vrací. Podporujeme se navzájem, všichni se snažíme si tu práci rozdělit a spolupracovat, takže nejsem na pozici, kde bych musel nakazovat nebo motivovat.

Jak podle vás vypadá stres? Můžete ho detailněji popsat?

Jako dítě bych personifikoval stres nebo děs postavou Netvora z filmu Juraja Herze Kráska a Netvor. Dlouho jsem se toho člověka se zobákem bál a kontroloval prostor pod postelí. Nejvíce stresující situace v životě, kterou jsem kdy zažil, bylo vykonání opravných jízd v autoškole. Nebyla to ani maturita, ani diplomová práce, ale dělat zkoušky s člověkem, který vás upřímně nemá rád.

A je něco, na co jsem se nezeptala a chtěl byste to zmínit?

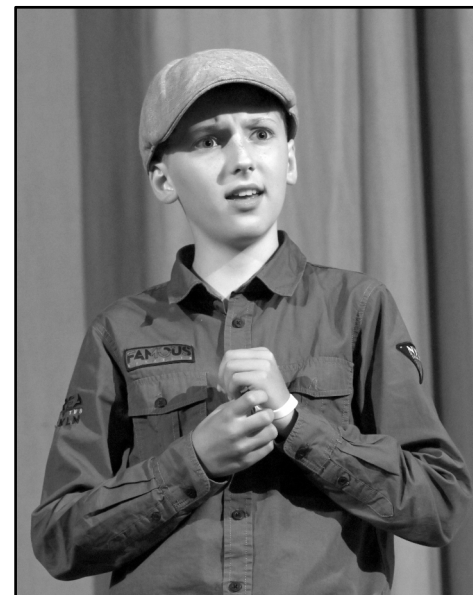
Ano, že strašně děkuju svým kolegům, protože bez nich by Dětská scéna nebyla.

S bušením srdce zaznamenala Markéta Somolová

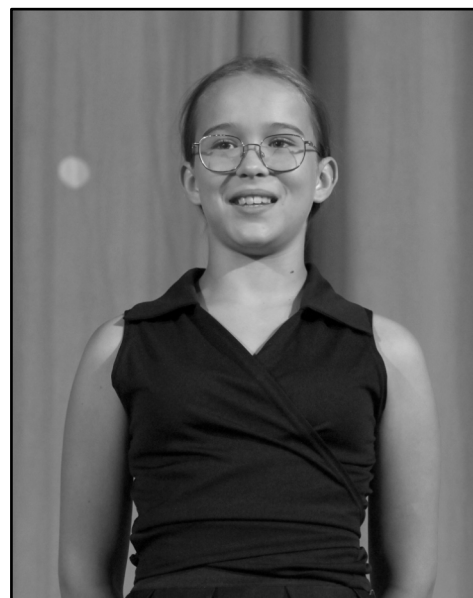
VČERA JSME VIDĚLI...

Elen Myslivečková

Antonín Myšák

Ema Nováková

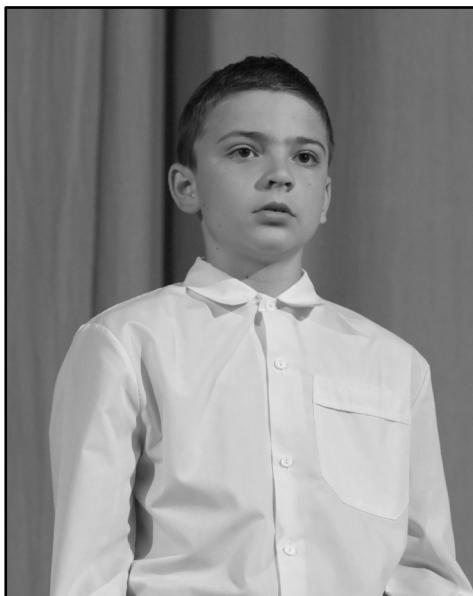
VČERA JSME VIDĚLI...

David Průša

Anna Sedláčková

Antonín Šobr

TÉMA ČÍSLA...

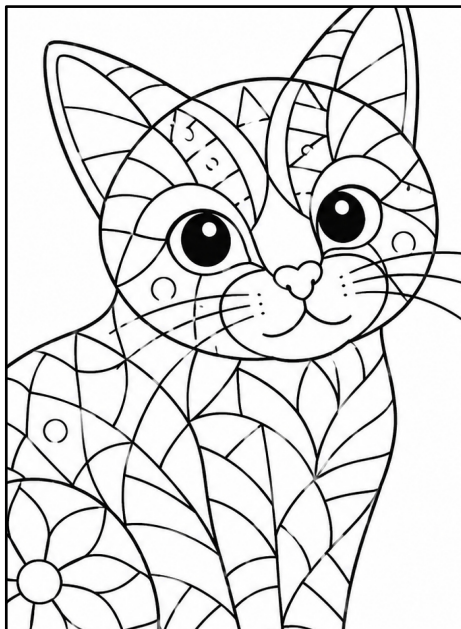
... ANTISTRESOVÁ LITERATURA

Kniha *Co dělají pocity v noci?* od autorek Tiny Oziewiczové a Aleksandry Zajáčové představuje roztomilé, huňaté bytůstky – naše pocity – a odhaluje, co dělají, když spíme. Zatímco některé pocity, jako Štěstí nebo Bezstarostnost, spokojeně odpočívají, jiné se převalují nebo mají v noci na práci důležitější věci. Autorky poetickým způsobem připomínají emoce, na které přes den zapomínáme, a pomáhají nám porozumět sami sobě.

ET

... ANTISTRESOVÉ OMALOVÁNKY

Na dnešní den pro vás máme uklidňující omalovánku černé kočky, již je snadné najít kdekoliv v okolí Fabriky. Rozhovor s tímto důležitým členem všech týmů si můžete přečíst v tomto čísle.

SEŠLO SE...

Čtveřice odvážných recitátorů ve složení Filip Máslo, Vanesa Nora Hečko, Veronika Malínková a Kristián Kopeček vyrazili do terénu, a sehnali exkluzivní rozhovor se Svitavskou pouliční kočkou Michalem. Zde ho máme:

Filip: Ahoj Michale, prosímtě smíme tě požádat o stručný rozhovor?

Michal: (pozvedne levé obočí)

Filip: Viděl jsi nějaké recitace nebo divadelní inscenace?

Michal: (otočí se zády, z čehož jsme vydedukovali, že se mu líbily všechny kategorie celostátních recitátorů a byl nadšen jejich výkony)

Filip: Děkujeme za tvůj krátký, ale konstruktivní názor a dotazy.

Nahrála a zapsala Vanesa Nora Hečko za pomoci svých kolegů

HÁDEJ, KDO JSEM...

... OSOBNOSTI SVITAV

Dostal jsem se na svět roku 1833 a 7 dní po svém narození jsem slavil své první Vánoce. Studoval jsem brněnské a olomoucké gymnázium. Na počátku své kariéry jsem se věnoval botanickým studiím, později se mé zájmy přesunuly do oblasti geologie, paleontologie a prehistorie. Stal jsem se profesorem geologie a mineralogie, učil jsem v Brně i Olomouci. Nápodvedou budiž vám vyhynulý obojživelník, jež je po mně pojmenován - *Makowskia laticephala*. Mé jméno opět najdete na zadní straně, kdyby vám nápověda nepomohla.

ET

PŘEDSTAVUJEME VÁM...

... LEKTORSKÝ SBOR DĚTSKÉHO DIVADLA / 1

Všem lektorům a lektorkám jsme položili stejné otázky:

1. Co vnímáte na roli porotce/lektora jako nejvíce stresující okamžik a proč?
2. Jaký rituál či talisman používáte proti stresu v osobním nebo profesním životě?
3. Jaká představení či knihy, se kterými jste se potkal/a v uplynulém roce, byste doporučil/a?

4. Letos se pracuje na revizi RVP pro ZUŠ. Kdybyste měl/a tu moc, o co byste dramatickou výchovu rád/a obohatil/a? A o co by naopak neměla přijít?
5. Kdyby byl stres bytostí, jak by podle vás vypadal? Popište ho.

MICHAELA HOMOLOVÁ

1. Osobně lektorství vnímám jako pravý opak čehokoliv stresujícího. Jsou to chvíle, kdy se zcela uklidním, zpomalím a otevřu tomu, co uvidím a uslyším. Snažím se napojit na tvůrce a pochopit jejich záměr.

2. Rychlá a účinná pomoc: hluboký nádech nosem na 4 vteřiny, zadržet dech na 2 vteřiny a pomalu vydechat pusou 6 vteřin, opakovat třikrát. Dlouhodobější efekt - práce na zahrádce. A ještě kniha, která mě pohltí natolik, že všechno kolem přestanu vnímat.

3. *Rajčataci* a *Banáni* od Petra Váší - to je kniha, kterou si nejvíce užiji ti, co mají zkušenost s dramaťákem, *Pan Nikdo a bílá tma* od Dory Kaprálové (a pro dospělé její nejnovější kniha *Mariborská hypnóza*), *Diviška a červený provázek* od Báry Purmové, *Kost* od Báry Dočkalové... A dovolím si i malou reklamu pro Naivní divadlo Liberec - právě jsme měli premiéru inscenace *Kterak měl Masaryk zase jednou pravdu* režiséra Jakuba Vašíčka, která promlouvá k teenagerům aktuálním tématem potřeby kritického myšlení.

4. Především bych si přála, aby každá škola měla natolik vnímavou/ého a chytrou/ého ředitelku/e, která/ý by chápal/a význam dramatické výchovy ze všech možných aspektů a učinil/a by všechno proto, aby dramatická výchova dostala dostatečně velký prostor ve vyučování a vlastně postupovala tak nějak všemi složkami vzdělávání. Aby nebyla jenom přítěží, kterou si povinně musí „odškrtnout“, ale aby přinášela radost a posun pro žáky i učitele. Všechno je to v lidech, tak přeji hodně vstřícných a otevřených lidí.

5. Tato bytost je lidským očím neviditelná. Jenom pomocí speciálních přístrojů vědci zjistili, jak vypadá. Je to parazitní obluda šedo-okrové barvy, která mění svou velikost v závislosti od vnitřního stavu svého nositele. Má zobák, kterým vás klove do mozku, hodně rukou zakončených ostrými drápy, kterými vás táhne všemi směry najednou, několik chapadel, ze kterých vystřikuje lepkavou tekutinu a ucpává vám tím uši, což ale způsobí, že slyšíte všechno kolem mnohem intenzivněji, zároveň vypouští plyny a páry, které vám zamlží pohled. Současně s tím si na vás lehá a sedá a trošku vás i drží pod krkem. Špatně se pohybuje, dá se jí utéct během trvajícím alespoň 20 minut. Daří se jí dobře ve městech, v přírodě naopak chradne.

VIKTORIE ČERMÁKOVÁ

1. Stresující na roli lektora mi připadá přímé setkání s tvůrci a vedoucími dětských skupin. Uvědomuji si, kolik práce a těžkostí musí překonávat, i to že mohou být unavení, zklamaní, zneuznaní a vyčerpaní z boje s mnoha okolnostmi, které jejich práci provázejí a komplikují.

2. Talisman na stres, krom dýchání asi nemám, ale po smrti maminky nosím takovou její vyšivanou taštičku, když jedu třeba daleko, ale to je spíš o nějakém pocitu domova, nebo půdy pod nohama, toho, že v životě a na ty těžké věci nejsem úplně sama.

3. Letos mi hodně pomáhal portál *Psychologie.cz.*, myslím že články i audia a záznamy přednášek mohou člověku hodně pomáhat chápat složité věci, které se nám dějí a o kterých se knihy a divadelní texty píší. V poslední době se mi moc líbilo třeba představení v Divadle Komedie Jak se stát jiným, na motivy románů Édouarda Louise od mladého tvůrce Dávida Pašky.

4. Myslím, že dramatická výchova je založená na odvážném a náročném setkání lidí, kteří hledají podporu, inspiraci a směr a zároveň jsou citliví na to, zda jsou opravdu viděni a oceněni ve své podstatě. To vidění je tu asi vzájemným předpokladem fungování téhle vazby a možnosti svobodného rozvoje mládeže v bezpečném vztahu. Kladu po zkušenostech svého života důraz na osobní zodpovědnost vedoucích za tuto bezpečnou vazbu. Myslím že i vzhledem ke kontrole těchto předpokladů jsou důležité semináře, setkání, přehlídky a veřejné debaty.

5. ... (Nemám konkrétní představu.)

EMA ZÁMEČNÍKOVÁ

1. Moje stresující kdyže:

Když mám za úkol mluvit s někým, kdož do dialogu vstoupit nechce, je jakoby za zdí... Tak to je hodně zoufalé... Když potřebuji nutně souboru či recitátorovi něco sdělit a kolegové mluví a mluví, nedají mi šanci promluvit, a pak už není čas... Když jsou porotou sdělovány ne zrovna kladné postřehy a opakuje je každý zasedající člen. Cítím, jak se druhá strana propadá, připadám si jak u zubaře, který vrtá a vrtá...

2. V hlavě mám Zásobník radostných okamžiků. Dle potřeby otevírám příslušné šuplíky...

3. *Už žádný verše o zvířátkách* - Sbíрка současná poezie pro děti, myslím, že nejen pro čtení, ale i pro přednes. Doporučuji ji zejména těm, kteří nabízejí dětem pro přednes pořad dokola omleté básničky Jiřího Žáčka a další. Vymlouvají se, že současná poezie pro děti neexistuje.

4. Vyhátnout pro mě to nejpodstatnější, čím obohatit dramatickou výchovu, dětské divadlo, přednes, není pro mne jednoduché. Stále mám pocit, že se o ní málo ví v široké veřejnosti, nebo dosti zkráceně, omezeně... Takže, obohatit o větší publicistiku, aby občas vyjela ze zajatých kolejí a zbavovala se klíše, otevřela se novým cestám, podobám, možnostem a prostředkům... Šla s dobou. Aby si přitom zachovala svou jedinečnou podstatu, i přes současnou šílenou dobu.

5. Postava z lepkavého slizu. Někdy se objeví jen jako nebezpečí... stojí a čumí. Je možné ho zahnat, zadupat na něho... Někdy ale natáhne slizkou ruku, dotkne se mě, přilepí... Pak nesmím dopustit, aby pokračoval! A to občas nezvládám, Slizoun mě pak obejmě, přilepí, setřesení nefunguje... sliz je všude... Ovšemže jsou prostředky, jak ho sundat.

*Ptal se a redakčně místy krátil
Josef Pekárek*

VČERA JSME VIDĚLI...

Kowai desu

Čarodějné Jaro

Prašina

ZAPSALI JSME...

... OČIMA LEKTORŮ O 2. BLOKU

KOWAI DESU (ved. Alena Tomášová a Romana Zemenová)

Ať už to byl dramaturgický tah nebo náhoda, Kowai desu jsme viděli po ukázce divadla Kjógen. Měli jsme tak čerstvé informace o zákonitostech japonského divadla, mohli jsme srovnávat, rozpoznávat společné znaky i posuny.

Bylo radostí sledovat, jak setkání s extrémní stylizací posunuje dovednosti souboru. Pomáhá práci s velkým gestem, hlasem, pointou, proměnou divadelního znaku, repeticí, gradací, zkratkou, ale také disciplínou. Inscenace znovu a znovu dokazovala, jak zcizovací principy dětskému jevišti svědčí, jakou poskytují oporu dětskému jevištnímu projevu a - možná překvapivě - svobodu. Omezené množství rekvizit vedlo k nacházení bezpočtu překvapivých řešení.

Inspirace střídou estetikou přinášela čistotu všem složkám, odrážela se v kostýmech, práci s rekvizitou, s hudebním doprovodem. Ukazovala, jak podstatnou roli hraje vzájemná souhra složek a jejich záměrnost.

Soubor zjevně prošel pečlivým studiem japonského divadla a využíval mnohých jeho prvků. Ty však pro něj byly pouze východiskem. Stejně důležitý byl pro tvůrce jejich vlastní komentář, zveřejňovaný vztah k odlišné kultuře. Komentář však nebyl výsměchem ani parodií, ale vlastní svobodnou hrou na dané téma, ve které soubor nacházel zalíbení a mohl uplatnit nadhled a smysl pro humor. Přes veškerou pečlivost a čistotu to byla právě tato rovina, která udělala z inscenace vyspělé dílo a silný divadelní zážitek.

ČARODĚJNÉ JARO (ved. František Oplatek)

Jindřichohradecký soubor volí ke zpracování povídky R. Bradburyho v podstatě jevištní přepis, zachovává původní text včetně vypravěčských pasáží, neparafrázuje, nemění, škrtá jen málo. Bez velkých gest a efektů nechává text zaznít v nenápadných jevištních obrazech a drobných situacích za souladně subtilního doprovodu živých houslí. Vzájemné propojení dívčích hrdinek je zpracováno pomocí černé poloprůhledné látky, která dobře vystihuje proměny vztahu a situací.

Tento přístup může možná působit až příliš opatrně. Může nám chybět důmyslnější práce s prostorem, mizanscénou. Jevištní obrazy působí občas trochu nemotorně, postavy jsou zbytečně udržovány v těsném semknutí, jakoby se vyhýbaly fyzickému jednání... Možná je však „opatrnost“ právě pro tento konkrétní soubor tou pravou cestou k předloze, vědomou úvahou o možnostech mladých herců a všech rizicích, které pro ně předloha může představovat.

V hereckém projevu je potom úspornost zvláště vítaná. Hercům se daří nepřehrávat, nevyvrábět umělé emoce, jejich projev je soustředěný a v dobrém slova smyslu klidný. Cenná je jemná souhra tří dívek, které hrají Cecy, jejich spolubytí, zaujetí. V jejich podání je postava jednotná a zároveň je znásobením podpořena její jinakost. I ostatní herci působí přirozeně, zejména představitel Toma buduje nenápadnými prostředky překvapivě důvěryhodnou postavu.

Je spíš trochu škoda, že tvůrci nedošli o maličko dál v práci s vizuálním působením inscenace. I chudé divadlo umožňuje jednotlivci „styl“, záměrnou práci s barvou, s významovou rovínou kostýmů atd. Obecné znaky venkova se tlučou s legínami a ponožkami či nešikovně zvolenou chlapeckou košilí. Zbytečně tak oslabují vyznění jinak cenné inscenace.

PRAŠINA (ved. Tereza Pušová)

Román Vojtěcha Matochy je čtenářským hitem a je pochopitelné, že se pro soubor může stát lákavou výzvou. Zároveň je však pro divadlo hrané dětmi přímo ukázkovou pastí. Pro pochopení světa, který román vytváří, je potřeba velké množství informací. Děj je plný dalších a dalších zápletek, prostředí, postav, ale i motivů, které vyžadují vzájemnou provázanost. Situace jsou často hraniční, emoce extrémní. Jde opravdu o život, občas o něj i někdo přijde. Atmosféra je neměnně temná.

Práce, kterou s takto náročnou předlohou soubor udělal, je úctyhodná. Tvůrcům se povedlo i přes výrazné škrtky více méně zachovat srozumitelnost děje, našli a posílili pro ně podstatné ústřední téma, nemilosrdně se zbavili mnoha motivů a dějových zvrátů.

Nástrahám předlohy se však tvůrci docela nevyhnout nedokázali. Po slibném úvodu, kdy se sympatickým nadhledem využívají vyprávění a antiiluzivních prostředků, přejdou k maratonu mikrosituací, ve kterých se nám postavy hlavně snaží poskytnout všechny potřebné informace. Tyto scény však neumožňují postavám jednat, budovat vztahy či dostatečně sdělovat motivace svých činů. Výsledkem potom mohou být až komicky snadná řešení, nebo třeba momenty nechtěně matoucí charakter hrdinů.

Možná by inscenaci pomohlo více fyzického jednání, práce s nějakou formou vypravěče, pohybová stylizace, výraznější rytmizace... Ale možná je to spíš tak, že zápas s touto předlohou je prostě téměř nemožné vyhrát. A že samotná odvaha se do souboje pustit, velká práce a zaujetí souboru, spolu s fází, do které společně dokázali dojít, si zaslouží ocenění samy o sobě.

Anna Hrnecková

VČERA JSME VIDĚLI...

Kowai desu

Čarodějné Jaro

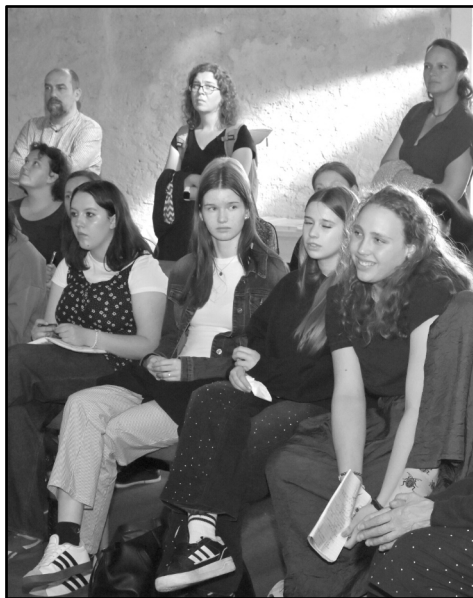
Prašina

VČERA JSME VIDĚLI...

... na semináři B

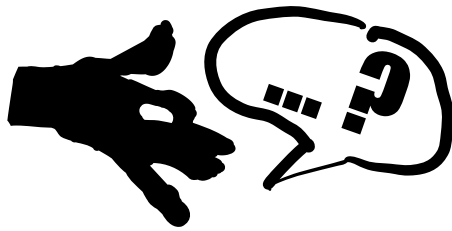
... během veřejné diskuse ve stodole

... při přesunu z Fabriky

ZAPSALI JSME...

... Z VEŘEJNÉ DISKUSE O 2. BLOKU

KOWAI DESU, MIŠMAŠ, ŽUŠ TURNOV

Diskuse k inscenaci se hned v úvodu stočila k výrazné formální stránce představení. Diváci oceňovali především práci s vějíři, které dokázaly v různých momentech zastoupit talíře, hůlky nebo třeba vodu. Díky jejich proměnlivosti tak vznikaly zajímavé mizanscény. Plénium ocenilo také zvukovou stránku, rytmus, decentní světelný design a přesné pointování jednotlivých situací pomocí znaku a zvuku, které někteří diskutující přirovnávali až k loutkářskému principu. Často byla v pozitivní konotaci také skloňována sešranost celého souboru, kdy diváci oceňovali, že všichni členové byli na jevišti aktivně přítomni a že si skupina v japonských příbězích našla vlastní humor, který dokázala rozvíjet. Zároveň se ale otevřela otázka, nakolik je v takto přesné formě čitelný samotný postoj tvůrců k předloze. Luděk Richter zmínil, že v některých chvílích hledal, jestli sleduje pouze převyprávění, nebo i určitý nadhled a komentář. Právě u takto přesně vystavěné inscenace mohou drobné změny výrazně ovlivnit celkový účinek. Diskuse se na závěr vrátila k samotnému tématu strachu a vztahu člověka k nadpřirozenu.

NERVOZITU při zápisu překonal Vojtěch Matějčka

ČARODĚJNÉ JARO, ČAROJARO, ŽUŠ VÍTĚZSLAVA NOVÁKA, JINDŘICHŮV HRADEC

Diskuse byla tradičně započatá pozitivními dojmy diváků. Byla vyzdvížena umělečnost zpracování a práce s látkou - její síla a práce s fyzickým kontaktem. Také byla pochválena živá hudba (viola). Na opačném pólu se debatovalo o rychlém nedokončeném konci, který každý divák pochopil jinak. Rozvedl se zajímavý rozhovor o tom, co soubor zamýšlel, jak to chápali samotní herci a jak diváci. Lektori uvedli, že poslední větou, kdy se hlavní postava zmiňuje o tom, že Tomáš (jediná mužská postava, pozn. red.) spí a přitom drží v ruce papírek s adresou, je jasně dána naděje. Konec díky tomu dostává jasnější ráz. Dostalo se i na přesah do reálného života, někomu přišel dobrý, někomu naopak přeastřený, s příliš silným tématem (zvláště s ohledem na Dětskou scénu.) Od lektora Aleše Bergmana přišla otázka: „Do koho si myslíte, že se Tomáš zamiloval?“ Většina se shodla, že do hlavní hrdinky (i skrz jiné tělo), zazněl ale i názor, že do nikoho. Závěrem bylo zmíněno, že Ray Bradbury je sám o sobě autor plný tajemství, což se na divadle více, či méně odrazit musí, čímž se spousta vyřčených i nevyřčených otázek dostává do jiného světa.

Přeplněná dojmy, ET

PRAŠINA, DĚTSKÝ DIVADELNÍ SOUBOR ŠVANDOVA DIVADLA NA SMÍCHOVĚ, PRAHA

Studenti z řad diskutujících ocenili na inscenaci humor, téma rezonující s generací (vrátit se zpět k době bez technologie), použité divadelní efekty (zelené magické světlo, moderní hudbu, retrospektivní situace funkčně rozlišené jiným svícením). Na druhé straně se otevřela otázka, že divadlo není film, a tudíž využitá klipovitost stříhu je pro diváky někdy až moc zcizující. Rychlost změny scén byla pravděpodobně důsledkem snahy postihnout a zpracovat celý rozsah předlohy v krátkém vymezeném čase. Tak došlo i k omezenému propracování motivací postav a některých situací, což evokovalo až komiksově výroky či parodii, dle jedné z repríz. Aleš Bergman poznamenal, že aktéři využívají zároveň stylizované herectví (použití zkratky a předmětů), ale i realistické herectví - mělo by dojít k jasněmu rozhodnutí, jakou cestou se chtějí vydat. Michaela Homolová doplnila, že v takovémto případě je někdy cenné vzít si jen téma a jednu linku příběhu a zbytek ohledávat autorským přístupem, a klidně si přidat i motivy mimo předlohu, na což má dramaturg plné právo tak, jak to tady předvedl i soubor.

S NAPĚTÍM vypočetl Josef Pekárek

ZEPTALI JSME SE...

... NA DIVÁCKÉ DOJMY Z PŘEDSTAVENÍ 2. BLOKU

KOWAI DESU

Nikola (15)

Líbilo se mi zpracování první příšery. (ztvárnění dvěma herci – pozn. red.) A hodně oceňuju, že jsme včera mohli vidět Divadlo kjógen a mohli jsme to srovnávat a hledat ty konkrétní prvky.

Milenka a Niki (9), Anet (10), Adam

Zatím to bylo nejlepší představení. Bavilo nás, jak příšera házela mince. Řeka z vějířů byla mega dobrá, jak tam byla schovaná ta holka. Vůbec jsem si nevšimla, že tam přišla.

Vojtěch

Mé dojmy zní následovně: Měl jsem velký strach, že dojde k takzvanému culture claimingu, ale jak jsme se shodli s kolegyní Adélou, tak to našťěstí culture claiming není.

Barbora

Řemeslně to bylo dobře vystavený. Hezký obrazy, funkční mizanscény, zároveň bylo vidět, že ty děcka v tom mají svůj humor a fungují jako skupina. Moc hezká práce s předmětem. Ač běžně mám na divadle problém s nějakou karikaturou, tak tady mi s tou estetikou toho představení nijak nevadila.

PRAŠINA

Člen souboru Malinky linky... (15)

Mám teď chuť si Prašinu přečíst. Bylo to energické představení a klidně bych se na něj kouknul ještě. Inscenace by se podle mě dala vystihnout slovy: podivný stroj.

Verča (14), Naty (15)

Obě jsme knížku četly, takže to podle nás byla dobrá adaptace příběhu. Dokázali jeho složitost přenést do smysluplného představení. Z divadelních prostředků bylo určitě zajímavé to zelené světlo, význam barevného rozlišení v kostýmech (bílá a černá), minimalismus na jevišti a použití černého plátna.

Daniel (16)

Knihy jsem četl celé a představení jsem si užil dokonce více než samotnou četbu. Tu energii, se kterou to dokázali předat a to napětí, které se jim podařilo udržet po celou dobu, to se jim vydařilo.

Chovatelé Helpavek (9–10)

Mně se to hodně líbilo, hlavně to, jak tam hledali to tajemství, tu historii. Ze začátku jsem myslela, že ten stroj je k nahození elektřiny, a pak právě naopak. Mně se líbilo, že o Tondovi říkali, že ho nechají chvíli vychladnout, aby se vzpamatoval. Mně se to představení strašně líbilo, hlavně to propojení moderního a historie a že řekli, že je někdy super být offline. Jako celek se mi to líbilo, že to bylo takový tajemný, akorát jsem na konci nepochopil ten stroj, že říkali, že slouží k tomuhle a pak k tomuhle a pak k tomuhle... Mně se líbilo, jak využili tu zeď, přes kterou byly přehozeny ty látky, to bylo zajímavé.

Hana

Chtěla bych říct, že jako člověk, co začíná s vedením souborů, odjíždím s tím, že Prašina je skvělá inspirace pro to, že člověk si může vzít takový kus. To, že si to lektorka dovolila, pak pro mě znamená, že já si to taky můžu dovolit a nemusím se bát chyb.

ČARODĚJNÉ JARO

Tobi (17)

Bylo to milé představení. Oproti Prašíně byla hodně klidná atmosféra, byly tu významnější vztahy mezi postavami. Pro mě celé představení mělo téma manipulace a prožívání vlastních snů skrz ostatní. To se děje i dnes, třeba u rodičů a jejich dětí. A konec byl takový hořkosladký. Vlastně nám sdělili, že manipulace funguje a život plyne dál.

Jeroným

Hledal jsem v představení až nějakou symbolickou věc. Nějaký přesah i etické dilema. Jak ta potvora mohla tu holku, takhle zneužít? Housle na mě působily až mysticky, romanticky.

Standa

Viděl jsem v tom čistý folklor i lidovou slovesnost. Byl to čistej tvar a jeho síla byla v jednoduchosti. Precizní jednoduchosti.

Kryštof (10)

Líbilo se mi, jak zpracovali pocity. Jak jí je 3 holky říkaly a ona je prožívala.

Šimon (13)

Bylo to velmi výrazné a trochu náročné na pochopení. Líbilo se mi zhmotnění entity, která může a nemusí existovat, to mě baví... konspirační teorie a tak.

Pavel (57)

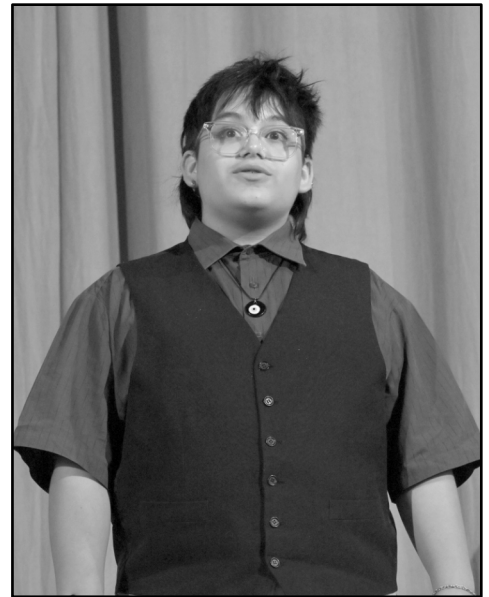
Byl to krásný příběh, provedený s minimalistickými prostředky o přerodu bytostí do bytostí.

Karolína (17)

Líbilo se mi to i přesto, že nesnáším romantické věci, hlavně ta atmosféra, co z toho šla. Jsem teď hodně motivovaná si přečíst tu povídku.

ms, tv, ET, vm

VČERA JSME VIDĚLI...

Jan Hošek (4. kategorie)

... O smutném tygrovi

... na dětském diskusním klubu

POZVÁNKA...

VEČER NA TÉMA...

je už dva roky ověřená platforma setkání nad zvoleným tématem. Dnes od 20:30 zve moderátor večera Pavel Skála studenty a pedagogy do foyer Fabriky na minikonferenci, která se bude věnovat hledání cesty k inscenaci s dětským souborem. Přijďte debatovat nebo jen naslouchat.

DNES HRAJÍ...

... Zabiju strejdu Alana, Malinky linky konvalinky, Soukromá ZUŠ Trnka, Plzeň

Jak vznikl název vašeho souboru?

Vymyslela nebo spíš řekla ho bývalá členka souboru.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Protože milujeme Ofélii a protože se rádi štouráme v rodinných dramatech, psychických problémech a smrti.

Jak pracujete s trémou a stresem před nebo během představení?

Dáme si hroznový cukr.

Máte nějaký talisman nebo zvyk, který vám přináší při hraní štěstí?

Řekneme si: „tfuj, tfuj“ a „po... tě pes“.

Jak často a pro koho inscenaci hrajete?

Pokaždé, když můžeme, a pro každého, kdo ji chce vidět.

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Smrt, manipulace, slova, slova, slova.

Ptala se Markéta Somolová

DNES HRAJÍ...

... To se může stát každému?!, Tři boty, ZŠ a MŠ Třebotov

Jak vznikl název vašeho souboru?

V jedné z kronik naší vesnice se řeší, jak vzniklo její jméno Třebotov. Je tam popsáno několik nudných možností. Ale jedna nudná není! Prý se někde v okolí zdejších příbytků našly tři boty. Od toho možná prý vznikl název Tříbotov, ze kterého se pak stal Třebotov. Závěrem této úvahy

bylo bohužel psáno, že to je málo pravděpodobné a pozornost byla opět nasměrována na ty ostatní nudné možnosti. Ale řekněte! Není to zajímavé? Tři boty. Kdyby dvě! Nebo jedna! Ale tři?!

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Miloš Macourek je autor, který nás baví už dlouho. Jeho pohádky jsou moc prima pro recitaci, ale na to, abychom se do nich pustili s naší tříbotovskou partičkou, jsme nějaký čas sbírali odvahu. Čas jde ovšem proti nám dvěma. Tak jsme nečekaly a naše oblíbené Macourkovy pohádky dětem předložily. Děti byly nadšené a bylo rozhodnuto.

Jak pracujete s trémou a stresem před nebo během představení?

Jeví se to tak, že naše šesti až desetileté děti trémou netrpí. Na představení se ohromně těší. Čím víc se jejich vystoupení blíží, tím víc se nemůžou dočkat, nastává velké vzrušení a děti víc a víc rádi. Už si totiž chtějí hrát!

Máte nějaký talisman nebo zvyk, který vám přináší při hraní štěstí?

Máme zaříkadlo. Před představením. Ale je tajné, jinak by nefungovalo.

Jak často a pro koho inscenaci hrajete?

Hráli jsme pro děti z naší školní družiny, pro rodiče na školní akademii a na krajském kole v Kolíně. Teď budeme hrát dvakrát ve Svitavách a v říjnu na festivalu Nučický Kahan. Takže celkem šestkrát.

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

To se může stát každému.

Ptala se Markéta Somolová

DNES HRAJÍ...

... Peccatum parvum aneb napravování omylů, Kocouři, Lužánky - SVČ Brno

Jak vznikl název vašeho souboru?

Byli jsme malí a hloupí.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Byli jsme velcí a chytrí.

Jak pracujete s trémou a stresem před nebo během představení?

Běhám kolečka. Mlátím Jindru. Zpívám do mikrofonu Žena točí glóbusem Jsem nervózní a hotovo. Skáču. Nejsem nervózní a těším se.

Máte nějaký talisman nebo zvyk, který vám přináší při hraní štěstí?

Asi nemáme.

Jak často a pro koho inscenaci hrajete?

Na přehlídkách a festivalech, pro rodiče, pro kamarády z dalších souborů z Lužánek. Kdybychom dali dohromady více termínům, hrajeme i častěji.

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Přečtete. Si. Anotaci. K. Inscenaci.

(Pozn. red. Souboru došlo pozdě, ale přece, že vlastně nikde není vytištěna anotace k představení, tudíž činíme NERVÓZNĚ výjimku a doplňujeme pro zvědavé čtenáře onu anotaci. Věříme, že to BEZNADĚJNĚ oceníte: Představení

o Charmsovi, mouchách, jedné tramvaji, Pakinovi a Rakukinovi. A taky o tom, že zapadnout do bažiny nesvobody je snazší než si myslíte. Daniil Ivanovič Charms, ruský surrealistický spisovatel, básník a dramatik, narozen 30. prosince 1905 v Petrohradě.)

Ptala se Markéta Somolová

DNES HRAJÍ...

... Před usnutím, Dismanův rozhlasový dětský soubor, Český rozhlas, Praha

Jak vznikl název vašeho souboru?

Dismanův rozhlasový dětský soubor založil před 90 lety Miloslav Disman a že se bude soubor jmenovat právě takhle navrhl Vladislav Vančura, který tehdy v roce 1935 v rozhlase také pracoval. Někdy si také říkáme Dismančata.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Verše Františka Halase jsem dětem přinesla já (vedoucí souboru). Společně jsme přečetli celou sbírku Před usnutím, naučili se rozumět metaforám, které v básničkách jsou a vybrali jsme texty, které se nám líbily.

Jak pracujete s trémou a stresem před nebo během představení?

To známe asi všichni. My se před představením sejdeme v šatně, společně se rozdýcháme, uvolníme tělo a rozmluvíme. Je to takový společný rituál, naladění. Pak už děti vyběhnou na jeviště a tréma zůstane jen jejich vedoucí. :)

Máte nějaký talisman nebo zvyk, který vám přináší při hraní štěstí?

Žádnou konkrétní věc nemáme, ale nejdůležitější je pro nás ta sounáležitost, kterou při společné práci nacházíme.

Jak často a pro koho inscenaci hrajete?

Nejčastěji pro rodiče a další diváky v divadle Minor, kde hrajeme pravidelně každý měsíc. Ale to hrajeme i další inscenace. Inscenaci Před usnutím hrajeme už více než rok. A měli jsme možnost ji zahrát i na dvou festivalech, dokonce i jako představení pro školy.

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

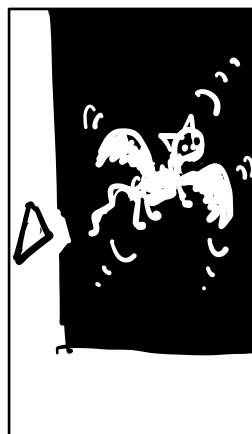
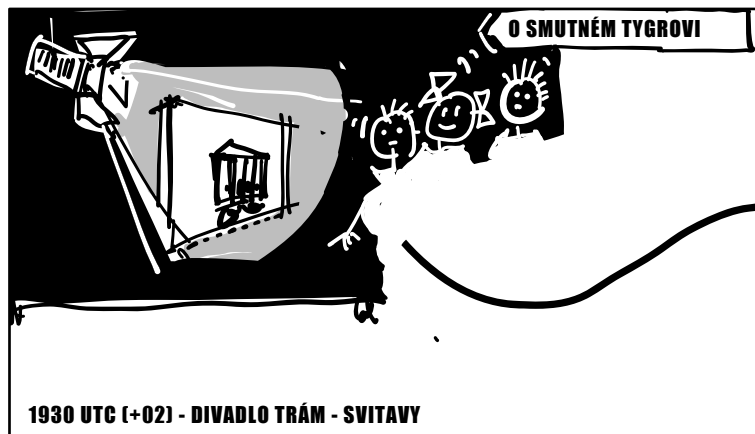
Usínání, zlobení, otázky, lampičky, fantazie.

Ptala se Markéta Somolová

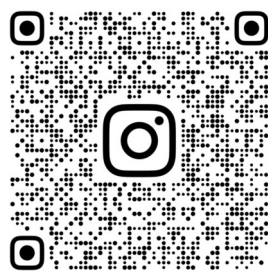
KOMIKS

LÍTAJ TYGRÍP?

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY NA WEBU - DRAMA.CZ/DS

INSTAGRAM

@DETSKA_SCENA_SVITAVY

ODPOVĚĎ

Alexander Makowsky

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY

PONDĚLÍ 15. ČERVNA

8.30–12.00	programy pro děti ze souborů	
9.00–11.55	3. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost	
14.00–16.55	3. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény	
	To se může stát každému?! , Tři boty, ZŠ a MŠ Třebotov	Fka
	Před usnutím , Dismanův rozhlasový dětský soubor,	Fka
skupina A	Zabiju strejdu Alana , Malinky linky konvalinky,	Tyjátr
	Soukromá ZUŠ Trnka, Plzeň	
	Peccatum parvum aneb napravování omylů , Kocouři,	Trám
	Lužánky – SVC Brno	
skupina B	Peccatum parvum aneb napravování omylů , Kocouři,	Trám
	Lužánky – SVC Brno	
	Zabiju strejdu Alana , Malinky linky konvalinky,	Tyjátr
	Soukromá ZUŠ Trnka, Plzeň	
17.30–18.15	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů	
	vystupujících v 3. bloku	Fka-3. p.
17.30–18.45	dětský diskusní klub	Fka-aula
18.30–20.00	veřejná diskuse o představeních 3. bloku	stodola
20.00	Ecstatic Dance , večerní program pro soubory	stodola
20.30	Večer na téma Hledání cesty inscenace s dětským souborem ,	Fka-foyer
	minikonference pro studenty a pedagogy	
Fka	Fabrika Svitavy	
Fka-knh	Městská knihovna Svitavy, 2. podlaží	
Trám	Divadlo Trám	
Tyjátr	Alternativní klub Tyjátr	
SZŠ	Střední zdravotnická škola	
stodola	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti	

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 3.

Redakce: Josef Pekárek (šéfredaktor), Markéta Somolová, Tomáš Větrovský, Vojtěch Matějčička, Emílie Tomášková, Pavel Kocych (grafika a sazba) a Ivo Mičkal (foto). E-mail: denikdetskesceny@gmail.com. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou.

Uzávěrka čísla 3. - 14. června 2026 v 22:40. Náklad 120 ks.